

názoru stačí poukaz k tomu, že nejde zde o byt, nýbrž o okna, která nejsou ani samostatnou částí bytu, ani jakékoliv jiné místnosti a nemohou proto samostatně býti předmětem nájemní nebo podnájemní smlouvy (§ 30 zákona), takže zákon o ochraně nájemníků se na ně vztahovati nemůže. Leč ani, kdyby tomu tak nebylo, nebylo by lze onomu názoru soudu odvolacího přisvědčiti, poněvadž dle obsahu žaloby nedomáhá se žalobkyně výpovědi smlouvy nájemní, nýbrž jen vyklizení sporných oken z toho důvodu, že žalovaný jich užívá protiprávně, bez jakéhokoliv právního důvodu. O tom, zda žalovaný užívá oken bez právního důvodu, či zda užívá jich na základě smlouvy nájemní, nemůže býti rozhodováno v řízení nesporném, nýbrž jedině v řízení sporném rozsudkem. Stanovisko odvolacího soudu, že žalovaný oněch oken užívá na základě smlouvy nájemní, nemůže proto vésti ke zrušení napadeného rozsudku a celého předchozího řízení z důvodu zmatečnosti dle §u 477 čís. 6 c. ř. s.

Čís. 5197.

**Obecní zřízení (zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n.).
Ustanovení §§ 6, 7 zákona platí jen pro zřizence, kteří byli zvoleni po provedené veřejné soutěži obecním zastupitelstvem.**

Obecní zastupitelstvo nemůže své jmenovací právo platně převést na správu městského podniku.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1925, Rv I 1024 25.)

Žalobce byl přijat správcem obecní elektrárny za výpomocného dělníka. Žaloba, jíž domáhal se na žalované obci udělení definitivy, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodu:

Odvolací soud neposoudil věc po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) mylně, vysloviv, že žalobce žalobní nárok nemůže opřít o předpis §§ 6 a 7 zákona čís. 16/1920, protože ustanovení to má platnost jen pro zřizence, kteří byli zvoleni po provedené veřejné soutěži obecním zastupitelstvem. Stejně rozhodl nejvyšší soud za podrobného odůvodnění již ve svém rozhodnutí, uveřejněném pod čís. 3807 sb. n. s. Tam byla také vyslovena a blíže odůvodněna zásada, že stranám není dáno na vůli, by veřejnoprávní předpisy o tom, jak se zřízení ustanovují, libovolně měnily a zakládaly právní účinky, podmíněné určitou formou, bez zachování této formy. Nemůže proto obecní zastupitelstvo jmenovací právo, jemu podle §u 6 zmín. zákona příslušející, platně převést na správu městské elektrárny, takže osoby — a tu-liž ani žalobce — touto najaté nelze mít za zřizence ustanovené podle §u 6 cit. zák., kterým by přináležel nárok na trvalé ustanovení. Neprávem poukazuje žalobce k §u 3 cit. zák. Ten praví jen, kdo podle něho zřizencem jest. Zda má nárok na trvalé ustanovení, není řečeno tam, nýbrž je řečeno v §§ 6—8 ohledně osob po účinnosti zákona ustanovených a v §u 25

ohledně osob, které byly ustanoveny dříve, než tento zákon nabyl platnosti. Marně se žalobce také dovolává předpisů o přijímání legionářů do veřejných služeb a o úlevách při tom jim poskytnutých, neboť i tyto předpisy a zejména i ustanovení Šu 16 nař. ze dne 20. prosince 1920 čís. 12 sb. z. a n. předpokládají přijetí zřízence-legionáře do služby činiteli povolanými, čehož se právě žalobci, jak již doličeno, nedostává. Stejně se u žalobce nedostává předpokladů pro použití Šu 25 zákona čís. 16/1920 v jeho prospěch, jak správně doličil odvolací soud, poukazuje k tomu, že žalobce v rozhodné době od 12. ledna 1920 do 12. dubna 1920 ve službách žalované obce vůbec nebyl. Okolnost tu žalobce sám v odvolání — ovšem v plném rozporu s nynějším svým názorem — zdůrazňoval, uváděje, že jeho služební poměr tehdy byl zrušen a že teprve dne 15. září 1920 byl do služby znovu přijat. Nemohl proto ono prohlášení podle Šu 25 cit. zák. učiniti, neboť nadpis Šu 25 a jeho celé znění nedovolují pochybností, že vysloviti se ve smyslu odst. 2 tohoto Šu mohou toliko osoby, které byly za zřízence již ustanoveny a jejichž služební poměr ještě trvá.

Čís. 5198.

Okolnost, že firma kupce jednotlivce není v obchodním rejstříku zapsána, nezakládá její procesní nezpůsobilosti.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1925, R II 218 25.)

V řízení o žalobě proti firmě M. prohlásil soud první stolice k návrhu žalobce dosavadní řízení za zmatečné, ježto žalovaná firma neexistuje. Rekurse u soudu zamítl k rekursu žalované žalobcův návrh, by řízení bylo prohlášeno zmatečným. Důvody: Žalobce oznámil procesnímu soudu, že strana žalovaná není v obchodním rejstříku zapsána a proto neexistuje. Navrhl, by dosavadní řízení bylo zrušeno jako zmatečné, a soud procesní tomu návrhu napadeným usnesením vyhověl. Stížnost do tohoto usnesení jest opodstatněna. Soud procesní neuvádí, proč žalovaná firma dle jeho názoru neexistuje, odvolává se pouze na tvrzení žalobcovy, že žaloba byla podána proti firmě neexistující. Z podání strany žalující plyne, že firma žalovaná neexistuje proto, poněvadž není zapsána v obchodním rejstříku. Pokud se soud procesní ztotožňuje s tímto názorem, jest jeho právní náhled mylným, neboť není třeba, by firma byla zapsána do obchodního rejstříku za tím účelem, by někdo mohl pod firmou tou platně jednat. I podpis firmy, v obchodním rejstříku ještě nezapsané, váže dotyčnou osobu (Staub-Pisko ad čl. 15 obch. zák.). V tomto případě prodal žalobce žalované straně vagon dřeva; žalovaná firma připouští, že 5799 Kč 94 h po splatnosti žalobci zaplatí. Není proto sporu o tom, kdo jest vlastně žalován, to tím méně, když Anna M-ová ve své stížnosti výslovně připouští, že firmu tu reprezentuje.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.